

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Nulla regula sine exceptione

Citation: Wessel, Johan Herman: "Nulla regula sine exceptione", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid79789.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

NULLA REGULA SINE EXCEPTIONE.

Impromptu for en Præmie i et Selskab".

Jeg havde netop lært at gaae,
Og var omtrent saa stor, som saa -
Da een af vore Naboepræster
For Penge blev min Skolemester.
Jeg troer, der blev hvert Aar betalt
For Kost og Lærdom, alt i alt -
Dog hvad jeg kostet har min Fader,
Jeg troer mig Læseren tillader,
At jeg med Taushed gaaer forbi,
Helst da det ingen Deel har i,
Hvad jeg ham vil fortælle siden.

Som før er sagt, saa var jeg liden;
Men (Skam at tale selv derom)
Fornuft hos mig før Alder kom.
Jeg engang en Samtale hørte,
Som Præsten og hans Kone førte,
Og strax begreb jeg den min Siæl.

I Aften traf det sig ret vel,
At jeg erindrede den samme,
At jeg ei skulde staae til Skamme
Ved disse Priismaterier,
Som sysselsætter en og hver.
Som knyttet Næve til et Øie,
Sig til Opgaven netop føie
De lykkeligen gjemte Ord,
Som udaf Præstefolket foer.

Nu skrider jeg til selve Sagen -
Nu ingen Hosten! ingen Bragen!
Nu hver Tilhører tee sig taus,
Og agtsom høre paa mit Snaus!

Hver anden Dag min Præstes Kone
Var stemt i den umilde Tone.
Jeg tvende Dage ei paa Rad
Saae hende nogensinde glad,
Og ei i Rad jeg tvende Dage
Saae hende opbragt mod sin Mage.
Aarsagen, skulde jeg fast mene,
Var den, hun sov saa godt som ene
145 Hver anden Nat; thi Rygtet gaaer,
At Præsten var halvhundred' Aar.

En Morgen, som. vi alles ammen
I Huset vented', at Madammen
Var blid (fordi det var den Tour),
Hun meer end nogen Tid var suur.
Hun hvisked' ind i Præstens Øre
Et Sprikvort, jeg ei kunde høre -
»Natura,« svarede min Præst,
»Paucis, Madam ! contenta est!
Paa Dansk, mit Guld! om du vil vid'et:
Naturen nøler sig med lidet.«
Hun sagde, ganske spodsk og suur:
»Gid Fanden være jer Natur !«

